

Arrest

nr. 218 966 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 januari 2018 diende verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van het artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn minderjarige zoon die in België de vluchtelingenstatus geniet.

1.2. Verzoekers echtgenote diende op 26 september 2017 een aanvraag tot gezinshereniging in met hun zoon. Deze aanvraag werd toegestaan op 26 februari 2018.

1.3. Het verzoek tot gezinshereniging in hoofde van verzoeker werd geweigerd op 16 oktober 2018. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door C. M. °09/04/1964, teneinde zijn vermoedelijke zoon S. I. in België te vervoegen.

Overwegende dat deze laatste naar België kwam vanuit Griekenland in het kader van een Dublin-procedure (overname asielerzoek), waarbij hij enkel melding maakte van het feit dat hij onbegeleid was en zich bij zijn zus in België wou vestigen. Eenmaal in België meldde S. I. echter dat zijn vader tevens in Griekenland was samen met zijn oudste zus!

Dat de aanvrager nadien, nadat S. I. eerder via dezelfde procedure naar België kwam, zelf verscheidene verzoeken tot overname van de asielerprocedure heeft gericht aan de Belgische autoriteiten teneinde zich bij zijn minderjarige zoon te vervoegen.

Overwegende dat de na de laatste weigering van zijn verzoek tot overname in het kader van een Dublinregeling, de man een aanvraag gezinshereniging indiende op 18/01/2018, net voordat de te vervoegen persoon 18 jaar werd.

Overwegende echter dat de moeder van het kind A. S., reeds op 26/09/2017 een aanvraag gezinshereniging indiende, dewelke reeds op 26/02/2018 werd toegestaan en zij zich reeds op het Belgische grondgebied bevindt.

Dat het principe van art 10,1,1,7 is dat het onbegeleide minderjarige kind in België dient herenigd te worden met zijn ouders niet meer van toepassing is gelet op de aanwezigheid van de moeder in België. Bovendien is de minderjarige intussen reeds 18 jaar.

Dat art 10,1,1,7 tevens een verplichting tot samenwonen stelt van beide ouders met het kind. Dat in casu de ouders elk afzonderlijk een visumaanvraag hebben ingediend en dat er geen bewijs is van de nog steeds bestaande huwelijksband tussen beiden noch dat zij aantonen te behoren tot één en dezelfde familiekeren. Dat er bijgevolg geen enkele aanwijzing en zekerheid is dat aan de voorwaarde tot samenleven met de minderjarige in België zal voldaan worden.

*Dat gelet op al het bovenstaande de visumaanvraag wordt geweigerd.
(…)”*

2. De rechtspleging

Op 26 november 2018 werd de verwerende partij op de hoogte gesteld van het beroep en van het feit dat zij over acht dagen beschikte om een nota met opmerkingen en het administratief dossier neer te leggen, meer bepaald tot 4 december 2018. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij het administratief dossier heeft neergelegd op 5 december 2018 en geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Ter terechtzitting gedraagt de verwerende partij dienaangaande zich “naar de wijsheid van de Raad”.

Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de vreemdelingenwet worden, wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn doorstuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“II.2.A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

“Dat het principe art 10,1,1,7 is dat het onbegeleide minderjarige kind in België dient herenigd te worden met zijn ouders niet meer van toepassing is gelet op de aanwezigheid van de moeder in België. Bovendien is de minderjarige intussen reeds 18.”

“Dat art 10,1,1,7 tevens een verplichting tot samenwonen stelt van beide ouders met het kind. Dat in casu de ouders elk afzonderlijk een visumaanvraag hebben ingediend en dat er geen bewijs is van de nog steeds bestaande huwelijksband tussen beiden noch dat zij aantonen te behoren tot één en dezelfde familiekeren. Dat er bijgevolg geen enkele aanwijzing en zekerheid is dat aan de voorwaarde tot samenleven met de minderjarige in België zal voldaan worden.”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en bovenal foutief gemotiveerd.

Verzoekende partij heeft er het raden naar waar de Dienst Vreemdelingenzaken haar informatie haalt. Deze motivering is geheel onzinnig.

Op het ogenblik verzoekende partij de aanvraag gezinshereniging indiende was zijn zoon

- *Minderjarig*
- *Niet begeleid door één van zijn ouders*

Verzoekende partij voldeed bijgevolg perfect aan alle gestelde voorwaarden.

Daarnaast wenst verzoekende partij te benadrukken dat het tijdens de procedure meerderjarig worden geen invloed mag hebben op de beslissing. Meer zelfs, de ouders van een als vluchteling erkende minderjarige behouden zelfs hun recht op gezinshereniging wanneer hun kind de leeftijd van 18 jaar bereikt in de loop van de asielpprocedure.

In casu bereikte het kind pas de meerderjarigheid in de loop van de procedure gezinshereniging.

Er dient te worden verwezen naar het arrest van 12.04.2018 (zaak C-550/16), waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie als « minderjarige » omschrijft, een onderdaan van een derde land die jonger is dan 18 jaar op het ogenblik dat hij een lidstaat binnenkomt en zijn asielaanvraag in deze lidstaat indient, en die, tijdens de asielpprocedure, meerderjarig wordt en vervolgens de status van vluchteling verkrijgt.

De ouders van een als vluchteling erkende minderjarige bewaren dus hun recht op gezinshereniging wanneer hun kind de leeftijd van 18 jaar bereikt in de loop van de asielpprocedure.

Concreet betekent dit dat de aanvraag van de moeder en van de vader van een door België als vluchteling erkende minderjarige voortaan zal worden beschouwd als een aanvraag voor gezinshereniging, indien het als vluchteling erkende kind minder dan 18 jaar oud was toen het België binnenkwam en zijn asielaanvraag indiende en indien de aanvraag voor gezinshereniging is ingediend

binnen een termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop het kind als vluchteling werd erkend (artikel 10, § 1, 7°, van de wet van 15.12.1980).

In casu bereikte het kind pas de meerderjarigheid in de loop van de procedure gezinshereniging.

Deze motivering is bijgevolg naast ondermaats ook foutief.

Ook de stelling dat verzoekende partij in gebreke bleef aan te tonen tot dezelfde familiekeren als zijn zoon en vrouw en andere kinderen te behoren is gewoon hallucinant. De motivering hiervoor dat moeder en vader een afzonderlijke aanvraag gezinshereniging met hun zoon indiende is gewoon kwaadwillig.

Verzoekende partij is gehuwd met A. S. Ze zijn ondermeer de ouders van S. I. die als niet begeleide minderjarige in België erkend werd als vluchteling.

I. verbleef alleen in Griekenland. In het kader van een Dublin procedure (overname asiel) kwam hij zijn zus vervoegen in België.

De goedkeuring door België liet meer dan 7 maanden op zich wachten. I. verbleef als minderjarige alleen in Griekenland. Het gezin besloot om ook verzoekende partij naar Griekenland te sturen om hun zoon bij te staan terwijl de vrouw van verzoekende partij en hun 2 jongste kinderen in Istanbul zouden afwachten.

2 dagen nadat België de overname voor I. goedkeurde kwam verzoekende partij onwetend in Griekenland aan.

Verzoekende partij deed een aanvraag tot gezinshereniging in Athene.

Ook moeder, die nog steeds met de 2 kleinste kinderen in Istanbul verbleef deed daar eenzelfde aanvraag gezinshereniging. Dit is de logica zelve daar verzoekende partij en zijn vrouw op dat ogenblik in een ander land verbleven. Beiden boden ze zich aan in de Ambassade van België in het land van verblijf.

Op 26.02.2018 werd de gezinshereniging tussen moeder en I. toegestaan, doch de door verzoekende partij ingediende identieke gemotiveerde aanvraag werd geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken tracht nu deze afzonderlijke aanvragen tot gezinshereniging als motivering te gebruiken om een gebrek aan bestaande huwelijksband, samenwonings-verplichting aan te tonen.

Nochtans voegde verzoekende partij een kopie van zijn familieboekje waaruit zijn actueel huwelijk nog steeds blijkt. Ook zoon I. bevestigde het huwelijk van zijn ouders in zijn asielaanvraag en de echtgenote van verzoekende partij bevestigde dit ook reeds in de verschillende procedures.

De dienst Vreemdelingenzaken legt ook geen enkel bewijs/ stuk voor waaruit zou blijken dat verzoekende partij geen deel meer zou uitmaken van de familiekeren.

Deze motivering is louter gebaseerd op een waanvoorstelling van de verwerende partij en kan enkel worden omschreven als boosaardig.

Het is verzoekende partij en zijn gezin hun enigste wens te worden herenigd.

Verzoekende partij heeft diverse stukken overgemaakt waaronder zijn origineel familieboekje met registratie van zijn huwelijk.

Ook de veelvuldig andere voorgelegde stukken stellen de Dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden perfect in staat om een zeer gedetailleerd beeld te verwerven over de situatie van verzoekende partij.

Desalniettemin stelt de Dienst Vreemdelingenzaken letterlijk dat “ er geen bewijs is van de nog bestaande huwelijksband”

Zulks is volstrekt onzinnig.

Hoe kan men zijn bestaande huwelijk nu meer gaan bewijzen dan via zijn huwelijksdocument(in Syrië betreft dit een familieboekje). De afwezigheid van een echtscheiding is toch een bewijs van de nog steeds bestaande huwelijksband.

De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert op geen enkele wijze waarom zij geen geloof hecht aan het gevoegde uittreksel van het familieboekje. Dit stuk wordt zelfs niet eens vermeld zodat het voor verzoekende partij onmogelijk is om na te gaan of dit stuk in overweging werd genomen bij de beoordeling van het dossier.

Het is met andere woorden niet in het minst duidelijk waarom de Dienst Vreemdelingenzaken meent geen zicht te hebben op de familiale situatie.

Er kan enkel worden vastgesteld dat verwerende partij bij haar beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens deze niet correct heeft beoordeeld waardoor zij tot een onredelijk en foutief besluit is gekomen.

Verzoekende partij voegt bij huidig verzoekschrift een handgeschreven verklaring van de echtgenote van verzoekende partij die bevestigt dat op heden nog steeds een affectieve huwelijksband bestaat en verzoekende partij uiteraard bij zijn aankomst in België met het gezin zal samenwonen en een kerngezin vormen.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij op heden nog steeds een huwelijksband heeft en behoort tot dezelfde familiekeren als zijn vrouw A. S. Er is bijgevolg geen enkele twijfel mogelijk dat verzoekende partij bij zijn aankomst zal samenwonen met zijn vrouw en zoon I. alsook met zijn overig 2 minderjarige kinderen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zinnig heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk waar hij betoogt dat geen correcte toepassing werd gemaakt van artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet. Het middel betreft aldus de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht kan *in casu* niet los worden gezien van de toepassing van artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
[...]*

*7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.
[...]"*

De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

(i) verzoekers zoon (referentiepersoon) heeft in het kader van zijn overname door België uit Griekenland enkel vermeld dat hij onbegeleid was en dat hij zich bij zijn zus in België wou vestigen. Pas in België toegekomen meldde hij dat zijn vader tevens in Griekenland was samen met zijn oudste zus;

(ii) verzoeker heeft zelf verscheidene verzoeken tot overname van de asielpprocedure gericht aan de Belgische autoriteiten teneinde zich bij zijn minderjarige zoon te vervoegen;

(iii) na de laatste weigering van zijn verzoek tot overname in het kader van een Dublinregeling, heeft verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend, net voordat zijn zoon 18 jaar werd;

(iv) de moeder van het kind heeft reeds op 26 september 2017 een aanvraag gezinshereniging ingediend, die op 26 februari 2018 werd toegestaan en zij bevindt zich reeds op het Belgische grondgebied;

(v) artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet is niet meer van toepassing aangezien de moeder van het kind reeds in België is. Bovendien is de minderjarige inmiddels 18 jaar geworden;

(vi) artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet houdt een verplichting tot samenwonen van beide ouders met het kind in. De ouders hebben elk afzonderlijk een visumaanvraag ingediend en er is geen bewijs van de nog steeds bestaande huwelijksband tussen beiden, noch dat zij behoren tot één en dezelfde familiekeren. Er is geen aanwijzing dat aan de voorwaarde tot samenleven met de minderjarige in België zal voldaan worden.

Met betrekking tot het motief (i), dat verzoeker in zijn overnameverzoek in Griekenland aanvoerde dat hij onbegeleid was en hij zich bij zijn zus zou vestigen, motiveert de bestreden beslissing aldus dat hij met zijn vader in Griekenland was zodat hij op dat ogenblik niet onbegeleid was. Er was dan ook niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §1, 7°. Het is de Raad niet duidelijk welk gevolg de verwerende partij hieraan verbindt. Er blijkt niet dat de verwerende partij om deze reden oordeelt dat verzoekers zoon geen onbegeleide minderjarige zou zijn. De Raad wijst er bovendien op dat het verzoek om gezinshereniging van de moeder wél werd toegestaan (zie motief (iv)).

Wat betreft het motief ((ii) en (iii)), dat verzoeker verschillende verzoeken tot overname van zijn asielpprocedure heeft ingediend teneinde zijn zoon in België te vervoegen, ziet de Raad niet goed in waarom het feit dat verzoeker zijn zoon in België via andere procedures heeft trachten te vervoegen, een reden kan zijn om het verzoek tot gezinshereniging af te wijzen.

Waar de beslissing motiveert dat de moeder van het kind reeds in België verblijft (iv), waaruit volgt dat de zoon niet langer onbegeleid is, voert verzoeker aan dat het gezin gescheiden was en dat verzoeker zijn zoon had vervoegd in Griekenland, daar waar de moeder met de andere kinderen nog in Istanbul verbleef. Het is enkel om deze reden dat twee afzonderlijke verzoeken tot gezinshereniging werden ingediend. Verzoeker ondersteunt zijn verklaringen met het familieboekje met de registratie van het huwelijk, waarin geen melding wordt gemaakt van een echtscheiding. Verzoeker betoogt terecht dat de verwerende partij de weigeringsbeslissing in wezen steunt op een loutere hypothese die niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek van alle feitelijke elementen van de zaak. Hetzelfde geldt met betrekking tot het motief (vi), waarbij wordt gesteld dat de moeder en de vader van de referentiepersoon niet de bedoeling zouden hebben zich samen met hun zoon te vestigen. Ook dit motief houdt niet meer in dan een loutere veronderstelling, die niet gedragen wordt door de feitelijke elementen van de zaak.

Wat betreft het motief ((v) en (iii)), dat de referentiepersoon inmiddels achttien jaar is geworden, zodat artikel 10, §1, 7°, van de vreemdelingenwet niet meer van toepassing is, verwijst verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-550/16, A. en S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en

Justitie. Het Hof verklaarde in deze zaak dat artikel 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging *juncto* artikel 10, lid 3, onder a), daarvan (waarvan artikel 1°, §1, 7°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgisch recht), zo moet worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als “*minderjarige*” in de zin van die bepaling. De verwerende partij kon haar beslissing dan ook niet steunen op het feit dat verzoekers zoon inmiddels achttien jaar is geworden.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Het eerste middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT